

Danas u romskom naselju Pribislavec

8. prosinca 2015.

Danas sam s Kristijanom Balogom i njegovim ocem te ekipom Nove TV, nakon dvije godine od posljednjeg odlaska tamo, bila u dijelu romskog naselja Pribislavec. Vratila sam se s jednim štenetom kojeg jednostavno nisam mogla ostaviti tamo i teško ranjenim psom s gnojnim ranama oko vrata koji je već zbrinut u našoj ambulanti.

Ne znam kako da vam opišem svoje osjećaje i misli sada. Trebalo mi je dva sata da se prestanem fizički tresti po povratku, a svi koji me poznaju znaju da nisam osoba koja pretjerano emocionalno reagira, a budući kao voditeljica skloništa za životinje saniram posljedice ovakvog držanja životinja godinama, uvijek u sebi pretpostavljam sliku koja prati njihovo stanje kad dođu do azila.

No, ovo što sam danas vidjela i osjetila bilo je izvan svih mojih očekivanja. Svaka kuća, gotovo svaka kuća, ako ovo na fotkama možemo uopće nazvati kućama ima ispred vrata od tri do desetak pasa.

Pred mnogima, na goloj zemlji leže kujice s malenim štencima, štencima čiji su trbušići naduti i koji se stiskaju na svoje mamice kako bi se ugrijali. Sve psi imaju samo jednu emociju u očima - ogromni očaj i tugu. Nema puno bolesnih pasa (u smislu šuge i sl.) kao što sam očekivala, možda nekih 10% njih. Kod gotovo svake kuće je ili na lancu ili u boksu pit bull terijer ili staford. Kujicama sise vise od koćenja, mnogi imaju ožiljke po tijelu, dijelovi tijela su im bez dlake...

Osim zemlje na kojoj spavaju ispred trošnih kuća, oni nemaju nikakvu zaštitu od vremenskih uvjeta. Vidjela sam jednog jedinog psa u kućici, a i on je bio na lancu.

U jednom dvorištu bio je pas na kojem sam odmah zapazila kako mu gnoj curi iz upaljenih rana. Rane su stare oko 1,5 mjeseca i prema pričanju mještana nastale su kao posljedica zlostavljanja, od urezivanja žice oko njegovog vrata u namjeri da mu se prereže vrat. Pokupila sam ga i odvezla u našu veterinarsku ambulantu gdje je zbrinut i bit će dobro.

Štene koje držim u krilu jednostavno nisam mogla ostaviti tamo. Bio je jedini psić koji mi je prišao bez imalo straha, gledajući me svojim velikim očima kao da moli: uzmi me, spasi me odavde. Uzela sam ga...

Ali sve ovo što sam vam napisala nije me šokiralo jer to sam očekivala. Šokiralo me nešto potpuno drugo... šokirala su me djeca...djeca u dobi od 3, 4, 5, 10 godina koja gotovo svi do jednog znaju kako nahuškati jednog psa na drugog, kako nahuškati psa na ljude, kako udariti psa, kako ga natjerati da legne pred njih, kako ga ritnuti. "Marš" im je riječ koju koriste poput "dobar dan". Znam samo jedno, oni se nisu rodili takvi, oni su to naučili.

Već pri odlasku, jedan je malo stariji dječak otišao u grmlje i donio štene "koje je jučer poginulo". Nosio ga je držeći ga za zadnje noge i vitlajući njime zrakom te ga je bacio pred naše noge. Štene je bilo bačeno tek nekoliko metara od njihove kuće da se tamo raspada i trune. Dok smo mi svi šokirani gledali, on je s osmjehom na licu gledao i valjda se čudio zašto smo mi zgroženi.

Ta djeca uskoro će biti odrasli ljudi i ako ih netko sada ne nauči drukčije, problemi koje sad imamo neće biti veliki, bit će gigantski.

Ovo je problem koji treba pokrenuti sve strukture društva, ovo je problem kojeg ne može riješiti nekolicina ljudi, ovo je problem s kojim se čak ni ja ne usudim uhvatiti ukoštac jer nemam toliko vremena, energije, emocionalne snage i resursa. Za ovo trebaju ljudi, puno njih.

Puštam vas vašim mislima, a potom trebamo plan kako riješiti ovaj problem na dobar način, i za ljude i za životinje i za tu djecu...

I zadnja napomena, oni pse žele dati i ja sam bez problema uzela ovo štene i ranjenog psa. Ako ima ljudi koji bi mogli uzeti barem najmanje - one dvije kujice s malenih bebama starima od tek nekoliko tjedana, javite se, barem da njih maknemo. Mamica je došla do mene i kad je shvatila da je neću udariti krenula se maziti tražeći pomoć. Ako nađemo dom za njih, barem njih možemo maknuti odande. Mi u azilu nemamo mjesta niti za iglu :-(

Aleksandra Hampamer, voditeljica skloništa za napuštene životinje u Čakovcu